

Hayatımın *bir şeyler paylaşma* safhasını belki de artık bitirmeliyim. Açık, çıplak veya bunun gibi, teşhircilik kokan hareketleri bir kenara bırakmalı, *yazılmamış olanın yok hükmünde olması gibi* keenlemeyekün süngeriyle güzelce temizlemeliyim. Yazıları silmeli, kendimi anlatmaya çalıştığım tarafları budamalı, sevdiğim veya sevdiğimi düşündüğüm veya sevmeye çalıştığım bütün insanlara dair izleri yok etmeliyim.

Ben neyim peki? Bütün bu izler, kimisi alnımda, kimisi burnumda, kimisi saçımın beyazında, kimisi gözümün akında dururken, yazıları silmiş olmamın üzerimdeki etkisi ne olabilir?

Sonra vazgeçiyorum tabii, 10 sene önce farkettiğim ve muhtemelen o zaman bile eski bir farkındalık olan ifadenin de söylediği: *Biri okumayacaksa cümle kurmaya gerek duymuyorum*

Buranın benim için önemi de bu, *çok insan okusun* değil, bir kişi okusa bile bir şekilde kendini ifade etmiş olacaksın, bunu düşünmüş, kendini ortaya koymuş olacaksın. Bunu da mümkün mertebe, dilin döndüğünce anlaşılır yapmaya çalışacaksın. Kendi başıma olduğumda kişilerden şikayet edip duruyor, *falanca şu beklentimi karşılamadı, filanca böyle yaptı, feşmekan şöyle dedi* diye giden bir şikayet-nameye dönüşüyor yazdıklarım.

Bunun yerine otur, en azından bir iki kişinin okuma potansiyeli olduğunu düşündüğün şekilde yaz. Azıcık anlamlı olsun, yazmaya değer şeyler düşünmüş ol. Kendi basit dünyanı bir iki kelime de olsa aş.

Böylece *yazar mı okura faydalıdır, okur mu yazara?* sorusunun da cevabını biraz düşünmüş olursun. Bu yazılar beni okuduğum tüm kitaplardan daha çok eğitti ve dolaylı olarak bu eğitimi okuyanlardan aldım. O halde *okur yazarın devasıdır* diyebiliriz, en azından okunma ihtimali olan yazı, yazarın derdinin ilacıdır.